

et 13 måneder gammelt krav, som han ligeledes anlægger sag om efter 6 måneders forløb og får dom for efter yderligere 6 måneders forløb, ikke få privilegium. Han vil heller ikke have tid til at foretage et uafkræfteligt udlæg, da dommen først foreligger 1 måned før konkursen, og udlæg tidligst kan foretages 15 dage efter dommen, jfr. retsplejelovens § 487.

c. De ovenfor nævnte vanskeligheder vil i væsentlig grad kunne imødegås ved at udforme reglen således, at privilegiet bevares, såfremt lønmodtageren efter skifterettens skøn har søgt sit krav gennemført uden ugrundet ophold, men til trods herfor ikke har kunnet nå at foretage et uafkræfteligt udlæg.

En sådan regel vil ikke tilskynde til anlæg af retssag alene for at opnå privilegium. Anlæg af retssag vil ikke være tilstrækkeligt, såfremt kravet ikke i øvrigt er søgt fremmet uden ugrundet ophold.

Reglen vil heller ikke fordele den, der først forsøger at forhandle sig til rette. Er forligsforhandlingerne fort uden ugrundet ophold, vil han opnå privilegium, selv om retssag ikke er anlagt.

På den anden side rejser reglen andre vanskeligheder. Reglen overlader skifteretten meget vidtgående skønsmæssige beføjelser og giver derved anledning til usikkerhed om retstilstanden. Er skifteretterne ikke tilbageholdende med at indrømme privilegium, vil der være risiko for, at den tidsmæssige begrænsning af privilegiet bliver illusorisk. Såvel for lønmodtagerne og boet som for skifteretten ville en skarp og klar regel være at foretrække. Det er dog et spørgsmål, hvor stor vægt denne indvending kan tillægges, når det tages i betragtning, at krav af den nævnte art formentlig kun sjældent forekommer i konkursboerne.

4. Justitsministeriet er fortsat af den opfattelse, at det er tvivlsomt, om der er et så væsentligt praktisk behov for en særregel af den nævnte karakter, at man må se bort fra de mangler, som en sådan regel vil være behæftet med.

Justitsministeriet vil i givet fald foretrække, at en særregel udformes efter de under 3 c skitserede retningslinjer.

Reglen bør omfatte samtlige de i § 33, stk. 1, nævnte krav. Det bemærkes i denne forbindelse, at 6 måneders fristen for løn-

krav i § 33, stk. 1, nr. 1, må antages også at gælde de i § 33, stk. 1, nr. 2, nævnte krav på erstatning og godtgørelse, jfr. for gældende rets vedkommende *H. G. Carlsen*, Dansk Funktionærret s. 168. Det må efter justitsministeriets opfattelse anses for ønskeligt at tydeliggøre bestemmelsen i § 33, stk. 1, nr. 2, på dette punkt.

5. De ovenfor under 4 omtalte ændringer kan eventuelt foretages ved at affatte § 33, stk. 1, således:

„Derefter fyldestgøres i lige forhold

- 1) Krav på løn og andet vederlag for arbejde i skyldnerens tjeneste, som er forfaldet i tidsrummet fra 6 måneder før konkursbegæringens indgivelse til indtil konkursdekretets afsigelse,
- 2) Krav på erstatning for afbrydelse af arbejdsforholdet, dog ikke for længere tid tilbage end 6 måneder før konkursbegæringens indgivelse,
- 3) Krav på godtgørelse, for så vidt opsigelsen eller afbrydelsen af arbejdsforholdet har fundet sted inden for de sidste 6 måneder før konkursbegæringens indgivelse,
- 4) Krav på feriegodtgørelse, som er indtjent i det kalenderår, som løber ved konkursdekretets afsigelse, eller i det foregående kalenderår,
- 5) Krav som nævnt i nr. 1-4 for længere tid tilbage end angivet i disse bestemmelser, såfremt fordringshaveren efter skifterettens skøn har søgt kravet gennemført uden ugrundet ophold, men ikke har kunnet nå at foretage et udlæg, der opretholdes i forhold til konkursboet.“

Udkast til den nævnte affattelse af § 33, stk. 1, har været forelagt konkurslovsudvalget, der ikke har haft indvendinger imod bestemmelsen.

Spørgsmål 3:

Kan det oplyses, i hvilket omfang der i konkursboer anmeldes privilegerede lønkrav, der dækker mere end 3 måneder før konkursen?

Svar:

På foranledning af Nordisk Råds juridiske udvalg anmodede justitsministeriet i oktober 1968 præsidenten for sø- og handelsretten i København og præsidenten for